

DE KRACHT VAN EEN BIDDENDE MAN

MET EEN
VOORWOORD VAN
MICHAEL OMARTIAN

DE KRACHT VAN EEN BIDDENDE MAN

DIE IETS VOOR ZIJN VROUW WIL BETEKENEN
STORMIE OMARTIAN

DE KRACHT VAN EEN BIDDENDE MAN

Originally published in the U.S.A.
under the title: The Power of a Praying Husband
Copyright © 2001 Stormie Omartian
Oorspronkelijke uitgever: Harvest House Publishers
Eugene, Oregon 97402, USA
Copyright © 2005 Nederlandse uitgave: Gideon
Auteur: Stormie Omartian
Vertaling: Henk Courtz
Omslagontwerp: David Sørensen
Jaar van uitgave: maart 2005
6e druk: september 2016

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-5999-100-2
Nur 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without
written permission of the publisher.

Inhoud

Een woord van Michael 7

De kracht 11

1. Haar man 29
2. Haar geest 44
3. Haar emoties 51
4. Haar moederschap 59
5. Haar stemmingen 71
6. Haar huwelijk 79
7. Haar onderdanigheid 91
8. Haar vriendschappen 99
9. Haar prioriteiten 108
10. Haar uiterlijk 117
11. Haar seksualiteit 125
12. Haar angsten 134
13. Haar doel 143
14. Haar vertrouwen 152
15. Haar bescherming 160
16. Haar verlangens 169
17. Haar werk 177
18. Haar bevrijding 183
19. Haar gehoorzaamheid 195
20. Haar toekomst 204

Een woord van Michael

Geef het maar toe, mannen: wanneer wij in het huwelijksbootje stappen, nemen we onze ervaringen, gewoonten, karaktertrekken, herinneringen, vooroordelen en ambities mee. Plotseling zijn we levenslang verbonden aan een vrouw die ook haar ervaringen, gewoonten, karaktertrekken, herinneringen, vooroordelen en ambities meeneemt in het huwelijksbootje. Voortaan zullen we moeten praten met elkaar, compromissen sluiten, elkaar gelijk geven, en niet alleen aan onszelf denken. Dat is echt geen eenvoudige opdracht. God moet wel een sterk gevoel voor humor hebben. Of anders een verlangen om ons voortdurend te laten groeien. Of misschien beide wel.

Het is Gods bedoeling dat het huwelijk ons volkomen voldoening schenkt. Maar dan moeten we wel levende voorbeelden zijn van de liefde van Christus. Hoe een man met zijn vrouw spreekt, hangt af van de manier waarop hij met zijn hemelse Vader spreekt. Als wij voor onze vrouw bidden, werkt dat iets uit. God luistert altijd. Hij heeft aandacht voor elk woord. Ja, de God van het heelal heeft een luisterend oor voor ons, en in Hem kunnen we bommen onschadelijk maken die de vijand gelegd heeft om te vernietigen wat God heeft samengevoegd.

Zijn er dingen die we graag in onze vrouw veranderd zouden zien? Als we daarvoor bidden, nodigen we God uit om grote dingen in ons leven te doen. Zonder gebed hangt het succes van ons huwelijk af van onze eigen wijsheid en inspanningen. Maar wat een bron van succes boren we aan, als we bidden! We zien

niet alleen dat de gebeden voor onze vrouw verhoord worden, maar ook dat er iets gebeurt in onszelf.

In mijn huwelijk met Stormie heb ik telkens weer wonderlijke gebedsverhoringen meegemaakt. Ik heb niet alleen gezien hoe ze beschadigingen uit haar verleden te boven kwam, maar ook hoe haar leven gespaard bleef toen er plotseling medisch ingegrepen moest worden, en hoe ze opbloede als schrijfster, en nog veel meer. Hoe beter ik begrijp dat mijn gebeden mijn vrouw helpen, hoe beter ik begrijp dat God die gebeden gebruikt om mijn geloof op te bouwen, terwijl Hij ondertussen ook mij verandert en zegent.

In dat vertrouwen, namelijk dat God de gebeden van een man voor zijn vrouw verhoort, beveel ik dit boek bij u aan. Ik weet zeker dat het u goed zal doen. Ik heb voor mijn vrouw gebeden terwijl zij het schreef.

Michael Omartian

Wie een vrouw vond,
heeft iets goeds gevonden
en de gunst van de Heer verworven.

SPREUKEN 18:22

De kracht

Dank u wel, meneer, dat u dit boek leest. Ik ga er niet vanuit dat uw vrouw een pistool tegen uw hoofd zet en u dwingt om dit te doen. Als het wel zo is, zeg haar dan dat ze dat pistool wel weg kan doen, omdat u toch wel van plan bent verder te lezen.

Ik meen beslist niet de wijsheid in pacht te hebben, maar ik acht het heel goed mogelijk dat u in een van de volgende categorieën valt. Kijk zelf maar of iets van wat hier staat op u van toepassing is:

1. U hebt dit boek zomaar gevonden op uw lievelingsstoel, op de vloer naast de ladenkast, op het kussen aan uw kant van het bed, in uw diplomatenkoffertje of lunchpakket of gereedschapskist, op de stoel voor in de auto waarmee u naar uw werk gaat, of boven op uw bureau, werktafel of afstandstandsbediening voor de tv.
2. Uw biddende vrouw heeft dit boek voor u gekocht, om te voorkomen dat u zich ooit weer schuldig voelt over het feit dat u te weinig voor haar bidt.
3. U hebt dit boek zelf gekocht, omdat u allang uw vrouw vooruit wilde helpen door voor haar te bidden, maar u wist niet goed hoe u het moest aanpakken.
4. U hebt al een hele tijd verlangd naar zinnige, blijvende veranderingen in uw vrouw, in uzelf en in uw huwelijk, en u hoopt dat dit boek zal helpen.
5. U bent al een vriendelijke, bedachtzame, liefhebbende, bid-

- dende man, maar u blijft op zoek naar nieuwe en nuttige manieren om uw vrouw nog meer te zegenen.
6. Een vriend heeft dit boek aanbevolen en, ook al bent u sceptisch, u wilt toch wel eens proberen of er iets goeds uit kan voortkomen.
 7. Uw leven loopt gevaar, en u vindt het lezen van dit boek maar een kleine prijs voor het redden van uw leven.

Hoe het ook zij, ik heb respect voor u. Ik neem mijn petje voor u af. Het lezen van dit boek is de moeite waard; u zult er geen spijt van krijgen.

Waarom zij en niet hij?

Nu vraagt u zich misschien af: ‘Waarom schrijft Stormies man dit boek niet?’ Het antwoord is eenvoudig. Hij is net als u. Hij heeft het druk: reizen, bezoeken, werken, geld verdienen, eten, golfen, sportwedstrijden kijken op tv. Bovendien heeft hij een chronisch gebrek aan geduld als er iets geschreven moet worden. Het is niet zo dat hij niet bidt. Natuurlijk doet hij dat. Maar hij is een man van weinig woorden als er gebeden moet worden. (Maar als de Chicago Cubs aan het verliezen zijn, praat hij honderd uit.) Eerlijk gezegd, hij heeft altijd één antwoord klaar wanneer mensen hem vragen: ‘Waarom schrijf jij dat boek niet: *De kracht van een biddende man*?’

‘Als ik het zou schrijven,’ zegt hij zonder veel omhaal, ‘zou het een brochure worden.’

Met dubbele regelafstand.

En veel plaatjes.

Dat het een brochure zou worden, kan me niet zoveel schelen. Dat hij weinig woorden gebruikt, is niet belangrijk. Als ik maar weet dat hij bidt. De gebeden van een man voor zijn vrouw hoeven niet lang en gedetailleerd te zijn. Korte, doel-

gerichte gebeden zijn ook krachtig. Dat komt omdat God de man autoriteit in de hemelse gewesten heeft gegeven. Maar of zijn gebeden worden verhoord, hangt af van de manier waarop hij met die autoriteit omgaat. (Daarover meer in het volgende hoofdstuk.)

Door het succes van mijn boek *De kracht van een biddende vrouw* kreeg ik de gelegenheid om heel Amerika door te reizen en duizenden vrouwen toe te spreken; met honderden van hen heb ik persoonlijke gesprekken gehad, in elke stad die ik bezocht. Ik hoorde van hun diepe verlangen naar een betere relatie met hun man. Ze wilden graag dat hun huwelijk een succes zou worden, en een bron van voldoening en blijdschap zou zijn voor alle betrokkenen. Wat mij zo bemoedigde, was dat deze vrouwen heel fijne gebedsverhoringen hadden meegemaakt, toen ze hadden geleerd voor hun man te bidden zoals God het wilde.

In brieven en gesprekken hebben deze vrouwen mij heel vaak gevraagd *De kracht van een biddende man* te schrijven. Ik dacht daar verder niet echt over na, totdat ook mannen mij dezelfde vraag begonnen te stellen.

‘Wanneer ga je nu eens *De kracht van een biddende man* schrijven?’ vroegen mannen mij telkens weer.

‘Zou je het echt lezen, als ik het schreef?’ was mijn tegenvraag dan.

‘Jazeker!’ verzekerden ze mij stuk voor stuk. ‘Ik wil wel voor mijn vrouw bidden, maar ik weet niet hoe.’

Het verbaasde me dat ze allemaal hetzelfde antwoord gaven, en ik werd geraakt door hun eerlijkheid en oprechtheid.

Toen ik mijn man, Michael, vertelde dat zoveel mannen en ook biddende vrouwen die wens hadden, stelde hij onmiddellijk voor dat *ik* dat boek zou schrijven. En hij bleef gewoon tv kijken.

‘Denk je niet dat *jij* dat boek eigenlijk zou moeten schrijven?’

vroeg ik. Hij keek me aan en op zijn gezicht zag ik dezelfde uitdrukking die ik ook altijd zie wanneer ik hem vraag met mij te gaan winkelen.

‘Nee, jij bent schrijfster. Ik ben musicus,’ zei hij vastberaden. Op de hem kenmerkende wijze wijdde hij niet meer dan een paar woorden aan een onderwerp waarover hij niet verder wilde doorpraten – vooral niet als hij juist naar een honkbalwedstrijd zat te kijken.

‘JA, VOORUIT! KOM OP!’ schreeuwde hij, terwijl hij van de bank overeind sprong.

Ik wilde net de kamer uit gaan, toen ik me realiseerde dat hij niet tegen mij schreeuwde, maar tegen een van die Chicago Cubs die net op het eerste honk was aangekomen.

‘Het voorwoord dan? Wil je dat niet schrijven?’ vroeg ik, toen hij weer was gaan zitten.

‘Ja hoor!’ antwoordde hij, zonder de tv uit het oog te verliezen. ‘STOP! NEE, NEE! STOMMELING!’

Ik wist niet goed hoe ik moest reageren.

Toen keek hij mij aan en zei: ‘Die scheidsrechter is een stommeling! Die jongen was al binnen!’

Opgelucht dat dit karakteroordeel niet op *mij* sloeg, ging ik nog even door met het gesprek.

‘Oké,’ zei ik, ‘kun je me dan een lijst geven met alle keren dat je voor mij gebeden hebt en dat God je gebeden verhoord heeft?’

‘Nu niet,’ zei hij. ‘Dat doe ik straks wel, tussen de zevende en achtste slagbeurt.’

‘Ik bedoel: ergens in de komende paar *maanden*,’ legde ik voorzichtig uit.

‘JA, JA! PRACHTIG! SCHITTEREND!’ schreeuwde hij uit alle macht. Toen keek hij mij aan en zei: ‘Zei je iets?’

‘Ja. Wil jij voor me bidden als ik dat boek schrijf?’

‘Nu niet. Straks, tussen de zevende en achtste slagbeurt.’

‘Ik bedoel in het komend jaar.’

‘Hm-hm.’

‘Betekent dat ja?’ vroeg ik.

‘Hm-hm,’ antwoordde hij.

Dus met de enthousiaste ondersteuning van mijn man en de bemoediging van veel mannen en vrouwen ben ik unaniem gekozen tot de schrijfster van dit boek. Ik vat dat niet licht op, al die voorkeurstemmen. En ook al wilde mijn man het niet schrijven, hij zei wel dat hij er graag muziek bij wilde schrijven, als er ooit een musical van gemaakt zou worden.

Nog een goede reden om dit boek te lezen

Toen ik God vroeg of ik echt degene was die dit boek moest schrijven, of niet, deed ik nog een interessante ontdekking. Een van de belangrijkste redenen dat de Heer juist *mij* dit boek wil laten schrijven is, geloof ik, dat bepaalde gebeden voor uw vrouw misschien wel egoïstisch zouden overkomen, als de auteur een man was. Maar ik nodig u uit die gebeden te bidden, omdat ik zeker weet dat ze zowel uw vrouw als uzelf bijzonder tot zegen zullen zijn.

Een tweede punt is dit. Toen ik erover nadacht hoeveel mannen mij gevraagd hadden dit boek te schrijven, besepte ik dat – als ik een opiniepeiling had gedaan zoals in de aanloop naar de verkiezingen – ik ervanuit kon gaan dat de mannen met wie ik gesproken had een goede vertegenwoordiging waren van *alle* mannen. Met andere woorden: dat mijn opiniepeiling uw gedachten over dit onderwerp weergeeft.

En hoewel mijn man ervan afzag dit boek te schrijven, was hij wel bereid de muziek te componeren als er ooit een musical van gemaakt zou worden.

Hoe wij waren

In de eerste helft van de ruim dertig jaar dat Michael en ik getrouwd zijn, hebben we heel wat frictie en ellende beleefd, omdat we probeerden te handelen in het vlees, en niet in de geest. We hadden beiden een ideaalbeeld van de ander, en we wilden de ander ook zelf *omvormen* tot dat beeld, in plaats van erop te vertrouwen dat de kracht van God dat zou doen. Onze methoden om iets voor elkaar te krijgen hadden helemaal niet het gewenste resultaat. Michael gebruikte boosheid als een wapen om ons leven te beheersen, en ik reageerde daarop door me geestelijk en emotioneel terug te trekken.

Natuurlijk had ik mijn lievelingsgebed van drie woorden voor zulke situaties. U kent het wel. Dat is het gebed: ‘Verander hem, Heer!’ Maar God heeft dat gebed nooit verhoord. Geen enkele keer.

Op een keer stonden we weer eens pal tegenover elkaar, en toen kon ik het niet meer aan. Wanhopig smeekte ik de Heer om hulp. Toen drukte God mij op het hart dat, als ik bereid was in het gebed mijn leven voor Michael te geven, Hij mij zou gebruiken om van Michael de man te maken die Hij voor ogen had. Maar om dat te bereiken, moest ik toelaten dat God mij een nieuw hart gaf. Ik moest beginnen naar Michael te kijken met Gods ogen. Toen ik daarin toestemde en leerde voor Michael te bidden zoals God het mij liet zien, begon ik de oorzaak van zijn misplaatste boosheid te onderkennen.

Michaels moeder was nogal dominant. Ze wilde teveel de touwtjes in handen houden en was veel te streng voor hem. Ze verwachtte dingen van hem die ver boven zijn mogelijkheden, interesses, talenten, of Gods roeping voor zijn leven uitgingen. Zij wilde negens en tienens op zijn rapport zien. Maar hij was dyslectisch, al was dat toen nog niet bekend. Zij wilde dat hij arts werd. Hij was musicus. Zij wilde succes. Hij had moeite op

school. Zij begreep zijn probleem niet. En hijzelf ook niet.

Of het nu eerlijk was of niet, het was wel begrijpelijk dat zijn moeder zich zo opstelde. Haar familie kwam uit Armenië. De meesten van haar familieleden waren door het wrede, onderdrukkende Turkse leger vermoord. Haar eigen moeder, Michaels grootmoeder, was gedwongen toe te kijken hoe haar kinderen voor haar ogen werden gefolterd en vermoord, iets wat zo verschrikkelijk is geweest dat ik er hier niet verder over wil en kan schrijven. Nadat haar familie zo wreed was vermoord, vluchtte Michaels grootmoeder naar Amerika. Na verloop van tijd stichtte zij een nieuw gezin, en daarin werd Michaels moeder geboren.

De verschrikkelijke herinneringen aan wat er was gebeurd, en de gevaren en gevolgen van armoede, gebrek aan opleiding, en een minderheidspositie in een vijandig land tekenden Michaels grootmoeder voor het leven, en uiteindelijk Michaels moeder ook. Ze geloofden dat het van het grootste belang was dat je goed je best deed op school en hard werkte, om zo te voorkomen dat een dergelijke ramp zich ooit weer zou voordoen.

Het gevolg daarvan was dat ze zich schaamden voor ieder gezinslid dat het niet zo goed deed. Een carrière in de muziek was helemaal afkeurenswaardig, omdat ze meenden dat daar geen echte baan met toekomstperspectief in zat.

De economische depressie van de jaren dertig maakten de angsten van Michaels moeders alleen maar groter. Toen ze hem in de jaren daarna opvoedde, had ze het altijd over 'overleven', 'zekerheid', 'je best doen', 'prestaties' en 'de top bereiken'. Ze snapte niets van woorden als 'leermoeilijkheden', 'artistieke aanleg', 'talent voor muziek', of 'bijzondere roeping van God'. Ze dacht dat hij alleen maar moeilijk deed en niet wilde meewerken. Maar hij was gewoon wie hij was, en moest constant strijden tegen de gedachte dat het niet genoeg was.

Ik weet dat dit waar is, omdat ik het van Michaels moeder zelf heb gehoord. Ik leerde haar nader kennen in de maanden voor onze trouwdag, en ik bewonderde haar. In de korte tijd voordat ze – minder dan een jaar later – stierf aan de verwoestende gevolgen van kanker, werd zij de moeder die ik nooit had gehad. Haar strijd om te overleven had haar zienswijze radicaal veranderd. Ook dat vertelde ze me.

‘Ik ben te streng voor hem geweest,’ zei ze op een keer, kort nadat Michael en ik getrouwd waren. ‘Nu beseft ik wat voor fouten ik heb gemaakt. Wanneer je moet sterven, begrijp je pas wat echt belangrijk is. Ik geloof dat die boosheid en neerslachtigheid, waar Michael last van heeft, het gevolg zijn van de manier waarop ik hem heb opgevoed.’

‘Vroeger begreep niemand daar iets van,’ probeerde ik haar te troosten. ‘U hebt alleen maar gedaan wat naar uw mening het beste was.’

‘Nee, ik heb hem veel te hard aangepakt. Ik was te kritisch. Ik verwachtte teveel van hem,’ antwoordde ze, en toen vertelde ze het verhaal dat Michael mij ook al verteld had, voordat we gingen trouwen.

Omdat Michael tijdens zijn opvoeding onder druk stond van de verwachtingen van zijn moeder, was hij zich altijd pijnlijk bewust van zijn onmacht om aan die verwachtingen te voldoen. Zodoende kreeg hij op zijn negentiende al een zenuwinzinking. Hij ging overdag de hele dag naar school, en dat is al zwaar genoeg voor iemand met dyslexie, maar bovendien werkte hij ’s nachts full-time als muzikant in allerlei clubs. Dat kon hij op den duur niet meer aan. Zijn moeder nam hem mee naar de huisarts, en die besloot Michael in een psychiatrisch ziekenhuis te laten opnemen. Dat was namelijk dichtbij de praktijk van de huisarts en het ouderlijk huis van Michael. Hij dacht dat het een goede plaats voor Michael was om uit te rusten en zijn geestelijke uitputting medisch te behandelen.

‘Dat psychiatrisch ziekenhuis was een grote fout,’ zei zijn moeder tegen mij, met tranen in haar ogen. ‘Er was niets met hem aan de hand wat opname in zo’n instituut noodzakelijk maakte. En toch werd hij ergens opgesloten waar hij het afschuwwekkende gedrag moest gadeslaan van mensen die daar wel thuis hoorden. Die ervaring heeft Michael meer kwaad gedaan dan goed.’

De avond voordat Michael in dat ziekenhuis zou worden opgenomen, leidde zijn neef hem tot de Heer. Maar ook al was hij toen een gelovige, hij had nog maar weinig geestelijk inzicht. Zo kwam het dat zijn verblijf in dat psychiatrisch ziekenhuis buitengewoon beangstigend was. Hij dacht dat er misschien meer mis was met hem dan feitelijk het geval was. Het gevolg was dat Michael een paar weken later de kliniek *verliet* met een nieuwe aandoening: angst. Een van zijn grootste angsten was dat hij misschien ooit weer in een psychiatrisch ziekenhuis terecht zou komen. Zelfs toen we al vijftien jaar getrouwd waren, kon hij zo nu en dan worden overvallen door angst en neerslachtigheid, vooral als hij oververmoeid was en onder druk stond.

‘De huisarts heeft me later persoonlijk zijn verontschuldigingen aangeboden,’ zei zijn moeder bedroefd. ‘Hij zei dat het naar zijn mening fout was geweest om Michael in dat psychiatrisch ziekenhuis te laten opnemen. Daar had hij gelijk in, want vanaf die tijd heeft Michael geleden aan zware neerslachtigheid en angsten.’

Alles wat Michaels moeder me vertelde, hielp me om de oorzaak van Michaels boosheid te begrijpen. Daardoor begon ik in te zien dat hij de boosheid en wrok jegens zijn moeder op mij afreageerde. Hij was boos op haar, en ik was schuldig, omdat ik met haar geassocieerd werd. Maar ik kon daar niet goed tegen, omdat ik mijn eigen verleden had.

De moeder die mij opvoedde, was geestesziek. Ze mishan-

delde mij. Ze sloot mij op in een kamertje gedurende een groot deel van mijn eerste kinderjaren. Daardoor zat ik vol angst, neerslachtigheid, wanhoop en benauwdheid, zelfs toen ik al volwassen was. Ik groeide op met het gevoel dat ik een mislukkeling was, want mijn moeder zei herhaaldelijk tegen mij dat het verkeerd met mij zou aflopen. Haar afwijzing maakte me overgevoelig voor alles wat er ook maar een beetje de schijn van had dat Michael mij afwees.

Vanwege de onzekerheden waarmee ik in het huwelijksbootje stapte, hadden zijn boze woorden altijd een vernietigend effect op mij. Ik trok mij dan terug. Ik zag hem als iemand voor wie ik mijn hart niet kon openen, omdat ik nooit wist wanneer hij het zou doorsteken met het mes van kritiek of veroordeling.

Toen ik de pijn in mijn huwelijk niet meer aankon, begon ik echtscheiding te overwegen. En op dat moment liet God mij weten dat Hij me zou gebruiken als een instrument om Michael te bevrijden, als ik mijn verlangen om te vluchten zou opgeven en me zou overgeven aan het verlangen van God dat ik voor Michael zou gaan bidden. Als ik voor hem zou bidden zoals God het mij onderwees – en daarvoor zou een grote verandering in mijn hart nodig zijn – zou God mijn gebeden verhoren. Wat ik in de daarop volgende jaren leerde, werd de basis voor mijn boek *De kracht van een biddende vrouw*.

Ook al verlangde ik ernaar Gods wil te doen, ik vroeg Hem toch nog: ‘Waarom ben ik de enige die moet veranderen? Moet Michael ook niet veranderen?’

Maar God sprak tot mijn hart. Hij zei: ‘Het gaat er niet om wie er *moet* veranderen. Het gaat er om wie er *wil* veranderen. Als jij wilt veranderen, kan ik op dit moment door jou heen werken.’

Ik weet niet of ik wel zo graag wilde veranderen, maar ik *wilde* wel doen wat God van mijn vroeg. Dus zei ik ‘ja’. En vanaf

het moment dat ik voor Michael begon te bidden met de juiste hartsgesteldheid – op de manier die God mij duidelijk maakte – begon ik veranderingen in hem te zien. Hij werd minder vaak boos. Hij begon zijn verleden te zien in een licht dat hij daarvoor niet had gekend.

‘Ik denk dat het in ons hele gezin heel anders gegaan zou zijn, als mijn vader ons geestelijk beschermd had, zoals hij had moeten doen,’ zei Michael eens. ‘Mijn vader was aan zijn kinderen en zijn vrouw toegewijd, en hij onderhield het gezin financieel, maar hij heeft niet echt iets aan mijn leven toegevoegd. Ik wist dat hij van mij hield. Hij was geen boeman of zo. Hij was alleen erg passief. Hij toonde nooit enige belangstelling voor wie ik was. Jarenlang ben ik niet in staat geweest de situatie te bekijken vanuit mijn moeders standpunt, maar nu voel ik voor het eerst met haar mee. Zij moest alles in haar eentje doen. Zij had het heel zwaar in ons gezin. Hij beschermde haar niet, in geestelijk opzicht. Er was geen evenwicht in het huis. Ze kreeg kanker toen ze vierenveertig jaar was en stierf toen ze net vijftig was. Ik denk dat die onevenwichtigheid mede verantwoordelijk is geweest voor haar dood.’

Dit besef heeft ertoe bijgedragen dat Michael het belang van het gebed ging inzien voor zijn eigen gezin. Het heeft hem gemotiveerd om voor mij te bidden. Ik heb veel van het succes in mijn leven te danken aan zijn gebeden. Dat weet ik zeker.

De kracht en autoriteit

De kracht van een biddende man is geen middel om het leven van uw vrouw te besturen. We weten allemaal wel dat het zo niet werkt. Dat komt omdat God niet wil dat wij het leven van een ander besturen. Hij wil dat wij *Hem* toestaan *ons* te besturen. Wanneer wij ons nederig voor God opstellen en *ons* door *Hem* laten leiden, kan Hij door ons heen werken. God wil

door u heen werken en u gebruiken als een instrument van *zijn* kracht, terwijl u bidt voor uw vrouw.

De kracht in uw gebed komt van God. Wanneer u voor uw vrouw bidt, nodigt u God uit zijn kracht in haar leven te laten werken. Uw gebed stelt haar in staat om Gods stem beter te verstaan en op zijn leiding te reageren. Toch zal God nooit iemands eigen wil negeren. Als iemand vastbesloten is om een leven zonder God te leiden, zal Hij die persoon zijn gang laten gaan. Dus ook al zijn uw gebeden krachtig genoeg om iets in het leven van uw vrouw te veranderen, er is een grens aan wat zij kunnen bereiken als *haar* wil – of *uw* wil – tegengesteld is aan de wil van *God*. ‘En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort’ (1 Johannes 5:14).

God wil dat wij voor alles bidden, maar Hij wil wel dat wij naar zijn wil bidden. Daarom is het ook zo belangrijk om God te vragen zijn wil aan u bekend te maken en u te helpen in overeenstemming daarmee te bidden. Als u eenmaal in overeenstemming met Gods gedachten kunt bidden, is het gemakkelijker om vurig en volhardend te bidden. Net zo min als wij onze echtgenote kunnen dwingen te doen wat wij graag willen, kunnen wij God dwingen te doen wat wij bidden. Het is *zijn* wil die gedaan zal worden, en niet onze wil.

Uw geestelijke autoriteit ten opzichte van uw vrouw en gezin is ongeëvenaard. Omdat uw geestelijke autoriteit van God komt, moet u die laten gelden zoals God het heeft bedoeld. Zij moet worden gedreven door zijn liefde en gericht zijn op zijn eer. Alle geestelijke autoriteit die God geeft, is gebaseerd op een nederigheid die er meer naar verlangt God te dienen dan het leven van anderen te besturen. God wil dat u Hem dient door uw gezag over de vijand te laten gelden. U hebt autoriteit gekregen over ‘de gehele legermacht van de vijand’ (Lucas 10:19), en u kunt zijn plannen ten aanzien van uw vrouw tenietdoen. Als u